

Hvorfor briterne hader Trump – og nu er den nye rapport fra LaRouchePAC udgivet! Leder; LaRouchePAC Internationale Webcast, 10. marts, 2017

Jeg tænkte, jeg ville præsentere min fremlæggelse under titlen, »Hvorfor briterne hader Trump«. Dette er meget vigtigt – Lyndon LaRouche har understreget, at vi ikke vil vinde det her, med mindre vi forstår, at vi har med Det britiske Imperium at gøre – at vi altid har haft med Det britiske Imperium at gøre. Mange mennesker har ment, at LaRouche enten overdrev eller ikke har erkendt, at Det britiske Imperium er brudt sammen for længe siden, men det står nu meget, meget klart, hvad det er, han har refereret til i fyrre år eller mere, og som er, at vi har med et Amerika at gøre, som i vid udstrækning er blevet overtaget af Det britiske Imperium, til en vis grad via Wall Street, men også i nogen udstrækning gennem efterretningsvæsenets og andres operationer.

Jason Ross: Godaften! Det er i dag den 10. marts, 2017.

Med mig i studiet i dag har jeg lykkeligvis Mike Billington, en af redaktørerne på *Executive Intelligence Review*, og vi springer direkte til en diskussion med Mike om, hvor vi står lige nu i verden, og hvad mener briterne om det?

Mike Billington: Jeg tænkte, jeg ville præsentere min fremlæggelse under titlen, »Hvorfor briterne hader Trump«. Dette er meget vigtigt – Lyndon LaRouche har understreget, at vi ikke vil vinde det her, med mindre vi forstår, at vi har med Det britiske Imperium at gøre – at vi altid har haft med

Det britiske Imperium at gøre. Mange mennesker har ment, at LaRouche enten overdrev eller ikke har erkendt, at Det britiske Imperium er brudt sammen for længe siden, men det står nu meget, meget klart, hvad det er, han har refereret til i fyrre år eller mere, og som er, at vi har med et Amerika at gøre, som i vid udstrækning er blevet overtaget af Det britiske Imperium, til en vis grad via Wall Street, men også i nogen udstrækning gennem efterretningsvæsenets og andres operationer. Beviserne herfor hober sig nu op – det er ikke længere sådan, at vi ligesom taler sort sprog om Det britiske Imperiums rolle. Vi ser beviserne vælte frem, ikke kun gennem implikation, men i deres eget navn – briterne indrømmer nu, i eget navn, at de er ude på at rive USA's regering ned; at gennemføre et kup mod USA's demokratiske valgte regering under Donald Trump. Der er mange eksempler på dette; jeg vil nævne nogle få for at give jer en smagsprøve. Londonavisen *The Guardian* har etableret en website, med navnet, »Modstand nu«, som opfordrer alle de amerikanere, der er oprørt over de forfærdelige begivenheder i Amerika; som er ude at demonstrere og måske kaster molotovcocktails; som fodrer pressen med historier om russisk overtagelse af Amerika, som kan gå direkte ind på vore websider og indsamle alle disse informationer for at forbedre folks kendskab til alle disse rædsler med Donald Trump. Alt dette begyndte naturligtvis, i offentlighedens øjne, med MI6-agenten Christopher Steeles udgivelse af det 35 sider lange, nu berømte dokument, fuld af absolut sindssyge, opdigtede historier om, hvordan Donald Trump blev afpresset af russerne, fordi de tog ham på fersk gerning boltre sig med prostituerede, urinere på prostituerede og Gud ved ikke hvad. Og denne Christopher Steele, en MI6-agent, var blevet hyret af det Demokratiske Parti, Obama/Hillary Clinton-netværket, til at udføre dette bedrageri, som de begik; dernæst trådte FBI til og ønskede at fortsætte processen; de tilbød at hyre ham og gjorde det tilsyneladende, betalte ham for et eller andet, vi ved ikke med sikkerhed, hvad. Men dette dokument blev overgivet til FBI og andre efterretningstjenester; de erkendte, at der absolut

ingen beviser fandtes for noget af det, men ikke desto mindre lækkede de det; det kom ud i pressen. Det blev grundlaget for at lancere denne, værre end McCarthy, heksejagt, dette kupforsøg, baseret på den idé, at det på en eller anden måde skulle være ikke alene forkert eller upassende, men decideret ulovligt at have nogen som helst kontakt med Rusland. En fuldstændig absurd idé. Som Trump selv mange gange har sagt, det er en god ting at være venner med russerne; tror I, vi ønsker en krig? Det ville blive en atomkrig; er det, hvad I promoverer?

Vi har altså en situation, hvor denne Steele, på trods af miskrediteringen, stadig skal afgive forklaring for Kongressen. Vi har det samme FBI, som grundlæggende set lækkede dette materiale til pressen og ganske åbenlyst siger, vi fik dette materiale fra GCHQ, det statslige britiske kommunikationshovedkvarter; det britiske NSA (overvågningstjeneste); så dette er alt sammen offentligt, ikke længere en hemmelighed; briterne gør, hvad briter gør. Vi skal se på, hvorfor? Hvorfor hader de Trump så meget?

Jeg vil minde folk om, at vi den 20. januar udgav en artikel i *EIR* af Helga Zepp-LaRouche, med titlen, »*The Foreign Power Corrupting U.S. Politics Is London, not Moscow*« (dansk: »**Den britiske efterretningstjeneste afslører sig selv i sine operationer mod Trump**«); og der er nu definitivt blevet demonstreret. Vi har nogle kongresmedlemmer, der tager dette alvorligt; senator Grassley, en af de mest seniorsenatorer, Republikaner fra Iowa, der leder justitskomiteen i Senatet, har krævet, at FBI udleverer al deres korrespondance, deres efterretninger, alle dokumenter, de har om deres forbindelse til britisk efterretningstjeneste. Dette er vigtigt; jeg vil oplæse, hvad han skrev i sit brev til Comey (direktør for FBI):

»Den idé, at FBI og folk associeret med Clintonkampagnen, skulle betale Christopher Steele (denne MI-agent) for at efterforske den Republikanske nominerede kandidat til

præsidentskabet i opløbet til valget, rejser yderligere spørgsmål om FBI's uafhængighed af politik, så vel som også Obama-administrationens brug af lovens håndhævere og efterretningstjenester til politiske formål.»

Dette er alvorligt; dette er alvorlige anklager. Kongresmedlem Nunes, den Republikanske leder af Husets Efterretningskomite, har krævet en høring den 12. marts, der som sine vidner vil have James Comey fra FBI; Mike Rogers fra NSA; John Brennan fra CIA og James Clapper, direktør for den Nationale Efterretningstjeneste. Det bliver ret interessant, for det her er forræderi, vi ser på. Vi ser en udenlandsk regerings samarbejde med korrupte lag i efterretningssamfundet om at gennemføre et kup imod vores valgte regering. Dette er ekstremt alvorlige anklager i stil med forræderi.

Jeg vil nævne endnu en ting. Greb Rusland ind i vores valg? Lad os antage, at det skulle være sandt, hvad det næsten sikkert ikke er, at russerne skulle have været involveret i hackingen af DNC og Podesta-e-mails; hvis de var involveret, hvad gjorde de så? For det første, så er dette ikke national sikkerhed; dette er et partis private e-mails, ikke spørgsmål om national sikkerhed. For det andet, som Robert Parry, en meget erfaren, ret berømt undersøgende journalist, mest berømt for sin afsløring af Iran/kontra-fupnummeret; som han sagde, enhver ægte journalist ville savle over den kendsgerning, at offentliggørelsen af disse dokumenter, uanset, hvordan de blev offentliggjort, er sande (dokumenterne) – der er ingen, der afviser, at dette virkelig er de e-mails, der viser, at det Demokratiske Parti på ulovlig vis, eller i det mindste imod dets egne regler, manipulerede valget til støtte for Hillary Clinton mod Bernie Sanders, samt andre, alvorlige uoverensstemmelser. Ingen benægter dette; det er alt sammen sandt, det er ikke falske nyheder, men ægte nyheder. De falske nyheder er, at dette ikke bliver grebet af journalisterne som eksempel på den demokratiske proces med at få sandheden ud til det amerikanske folk. Næh, næh; det er en indgriben for at

ødelægge den demokratiske proces fra en udenlandsk nation, russerne. Det er ironisk; det er sindssygt, men ironisk.

Jeg vil også nævne, at Lyndon LaRouche og vores organisation er ganske bekendt med denne proces. I en meget virkelig udstrækning, så får Trump 'LaRouche-behandlingen'. Vi kender disse korrupte lag i FBI; vi ved, hvordan de ulovligt og hemmeligt samarbejder med briterne, for sådan var den operation, der blev kørt mod LaRouche tilbage i 1980'erne, som førte til hans, og min og andres, fængsling, på vegne af Bush-administrationen, og af de præcis samme årsager: Lyndon LaRouche havde fremlagt, og Reagan havde vedtaget, et forslag til udvikling af et 'stråleforsvar' (**Det Strategiske Forsvarsinitiativ**) i samarbejde med russerne, for at gøre en ende på galskaben med Kissinger og briternes MAD, Mutually Assured Destruction (doktrinen Gensidigt Garanteret Ødelæggelse), som gik ud på, at russerne og amerikanerne begge havde atomvåben, rettet mod hinanden, parat til omgående at blive affyret; og det er sådan, vi holder verden sikker, ikke sandt? Hvilket vil sige, at vi ikke går i atomkrig med hinanden, for vi ved, at den anden side – at vi også bliver sprængt i luften. Og i mellemtiden kan Det britiske Imperium og dets dumme kæmpe i Amerika gå rundt i verden og føre kolonikrige, som i Vietnam, i hele Afrika og andre steder, hvor vi stopper, før det når fasen med atomkrig. Pointen med dette er selvfølgelig, at det holder verden opsplittet, og dét er Det britiske Imperiums hensigt. Kernen i det er at forhindre USA i at samarbejde med Rusland; at forhindre Europa i at samarbejde med Rusland; for Imperiet er afhængigt af »del og hersk«, at holde verden opsplittet.

Så den samme proces, der blev udløst imod os, af de samme årsager, udløses nu imod Trump. Som I nok ved, så publicerede vi for nylig et dossier, på treårsdagen for Maidan-kuppet i Ukraine, (**»Obama-Soros 'farvede revolutioner'; Nazi-kup i Ukraine, 2014; USA, 2017?»**) hvor et neonazistisk kup åbenlyst blev støttet af Obama og Soros og Obamas agent dér, Victoria

Nuland, som pralede med, at de havde brugt milliarder af dollar på at skabe anti-russiske NGO'er, på trods af det faktum, at de ledende elementer i demonstrationerne ikke var de fredelige demonstranter, men de nynazistiske grupper, der bar svastika-symboler på tøjet og viftede med portrætter af Stepan Bandera, Hitlers allierede i Ukraine under krigen (2. verdenskrig), og som kørte nedslagtningen af jøderne og polakkerne og russerne. Så dette var altså et kup, der skulle sætte nazister ved magten, støttet af Obama, Soros og andre; og præcis de samme personer er i dag involveret i operationen for at fælde USA's regering, den 'farvede revolution' imod Trump. Og igen, af den præcis samme årsag. I begge tilfælde skete det for at forhindre samarbejde mellem Europa og Rusland; for at forhindre samarbejde mellem USA og Rusland; for dette er kernen i Imperiet, Det britiske Imperium og i realiteten alle imperier, som på sæt og vis blot er ét og samme imperium, lige fra tiden med Det romerske Imperium, Det venetianske Imperium, Det byzantinske Imperium og sluttelig Det anglo-hollandske Imperium; det er i virkeligheden den samme kernegruppe, bestående af finansiel magt over finanserne og handelen på globalt plan ved at holde folk i krig med hinanden, så de ikke gør indsigelse, så ingen kommer sammen om at gøre oprør mod imperiepolitikken, der kontrollerer de globale finanser og den globale handel.

Det jeg ville frem til, er, at kuppet imod USA igen sker af disse samme årsager. For i den ultimative opdeling af verden, bruger imperiet etniske opdelinger og religiøse opdelinger, og kamp om territorier og den slags ting, for at holde folk opdelte. Men den helt store opdeling er Øst imod Vest; den store opdeling er at bevare det 'demokratiske, frie Vesten', og det stadig 'diktatoriske, kommunistiske Øst' med Rusland og Kina; hold dem adskilte for enhver pris. Dette er grundlaget for, at vi kan forhindre, at nationer kommer sammen, hvilket én gang for alle kunne tilintetgøre selve ideen om imperium.

Hvad er så 'ideen om imperium'? Det er begrebet 'del og

hersk', det er geopolitik versus win-win; dette er sandt nok. Men det er faktisk mere fundamentalt end som så. Det er grundlæggende set en opfattelse af mennesket som værende dyrisk af natur. Det er opfattelse af mennesket, der følger den darwinistiske idé om, at mennesket ikke er forskelligt fra dyrene; og Darwins teori om, hvordan dyr udvikles, er også forkert. Hans argument om, at dyreverdenen kun kan overleve gennem den bedst egnedes overlevelse, er forkert; men ikke desto mindre sagde han og hans samfundsdarwinistiske venner – Spencer osv. – grundlæggende set, at dette er menneskets natur. Dette er det menneskelige samfunds natur – den bedst egnede overlever; nogle mennesker fødes stærke, og disse stærke mennesker må kunne overvinde de svagere. Så kan de overleve i en verden med én imod alle; et eksistentiaalistisk helvede med én imod alle andre. Dette er kernen i Det britiske Imperium; de afviser totalt ethvert begreb om, at der kan findes fælles mål for menneskeheden, at der kan findes en win-win-politik, som Xi Jinping siger. Eller menneskehedens fælles mål, som Helga Zepp- LaRouche ynder at kalde det. Det bliver afvist. Hvis man tænker på Darwins ideer om evolution, så er de tydeligvis forkerte, først og fremmest, fordi de er baseret på ideen om, at ting udvikles ved at overvinde, besejre, nogen, der udgør en trussel mod én.

Men, hvor kommer evolutionen fra; hvad er den oprindelige forandring, som dernæst skaber den bedst egnedes overlevelse? Det er ubesvaret; og dette er naturligvis noget, som hr. LaRouche i mange, mange år har talt om, og han har i særdeleshed refereret til den russiske videnskabsmand, Vernadskij. Som påpegede, at det biologiske univers blev foregået før livet, før biotiske handlinger, af et univers, som ikke desto mindre var under udvikling. Hvad fik det til at udvikle sig? Det var ikke den bedst egnedes overlevelse. Var det jerns overlevelse på bekostning af stål eller guld? Der findes en lovbundethed i universet, der tenderer mod udvikling hen imod højere og højere koncentrationer af energi; energigennemstrømningstæthed, der skaber betingelser, ved

hvilke love af en højere orden kan finde sted. Hvilket sluttelig, med klorofyl, førte til fremkomsten af liv, og sluttelig, på samme måde, gennem positiv udvikling, ikke ud fra den negative udvikling med den bedst egnedes overlevelse, men en positiv udvikling, der, med den sluttelige fremkomst af dyr, og især af mennesket, går frem mod højere og højere koncentrationer af muligheden for at få en forøgelse af den relative befolkningstæthed, baseret på en højere evne til at organisere universet omkring visse principper (love). Og, hvad der er vigtigere, når man når til menneskehedens trin, så har man her at gøre med en art, der er i stand til at *undfly* det, Darwin så på; for vi er, ulig dyrene, ikke bundet og må leve inden for de begrænsninger, naturen frembyder, og den føde, som står til rådighed for os. Men vi har faktisk et intellekt. Vi er i stand til at se fremtiden, hvilket dyr ikke kan, og vi er i besiddelse af den kreative evne til at opdage universets love, hvilket gør det muligt for os dernæst at *organisere* dette univers; at skabe betingelser, hvor vi har højere og højere levestandarder med en større befolkningstæthed, og så fremdeles.

Dette er, hvad briterne afviser. De kunne muligvis acceptere det for sig selv, for at bevare deres egne udviklinger; men selve ideen om – for eksempel Malthus' argument – endnu en britisk, »genial«, sindssyg tilhænger af folkemord – hvor han siger, at der er en grænse for den menneskelige befolkning, fordi vi vil løbe tør for resurser. Men vi vil *aldrig* løbe tør for resurser! Enhver opdagelse, mennesket har gjort, det være sig elektricitet af Ben Franklin, eller stråling af parret Curie, eller kernereaktioner, som Einstein opdagede; hver af disse opdagelser omdefinierer, hvad vore resurser er. Det eksempel, vi altid bruger, er, at, med fusionskraft bliver havvand en resurse. Og endnu bedre resurser såsom helium-3 på Månen, der kan sikre menneskeheden brændsel i al evighed, stort set. Vi omdefinierer vores egen eksistens. Og dette er en *human* idé om mennesket, i modsætning til det britiske, *dyriske* imperiebillede af mennesket, der retfærdiggør, at man, ikke

alene mand og mand imellem, men nationerne imellem, har ret til grundlæggende set at have et slavesystem, et imperiesystem.

For at vende tilbage til den politiske side af dette, så, som jeg sagde: Det britiske Imperiums grundlæggende opdeling [af verden] har, rent historisk, været opdelingen af Øst vs. Vest. Rudyard Kipling, en af den britiske imperieperiodes genier, havde et berømt mundheld, der lød, »Øst er Øst, og Vest er Vest, og aldrig skal de tvende mødes«. De er nærmest to forskellige arter. Man kan selvfølgelig ikke tale om en underlegen art, i Asien, iflg. Rudyard Kipling, der faktisk *lovpriste* den britiske Rajah for at »bringe civilisationen« til inderne.

Jeg vil gerne påpege, at en ny bog er blevet udgivet inden for de seneste dage eller uger af Shashi Tharoor. I har sikkert hørt om ham. Han er en meget fremtrædende person, der i øjeblikket er parlamentsmedlem i Indien, en diplomat, en meget veluddannet mand, der har lanceret et totalt angreb mod briterne. Han har netop udgivet en bog med titlen, *Inglorious Empire: What the British Did to India* (Skammelige Imperium: Hvad briterne gjorde mod Indien). Han påpeger, blandt andet, at ideen om, at briterne [med britisk accent] i det mindste bragte en statsforvaltning og civilisation til de tilbagestående indere. Tharoor påpeger, at i 1700, før den totale, britiske overtagelse, var Indien den rigeste nation i verden. Landet havde, iflg. ham, 27 % af verdens globale BNP; hvorimod briterne havde 1,8 %. Jeg ved ikke, om dette er sandt; jeg har endnu ikke læst hans bog. Men, han påpeger imidlertid noget, jeg ved, er sandt, nemlig, at, under briterne, sultede 35 millioner mennesker ihjel [i Indien] på ét år, i 1837, alt imens briterne udskibede hvede og andre fødeemner ud af landet, tilbage til Storbritannien. Det britiske argument var, at »vi ikke griber ind over for udbrud af hungersnød, for udbrud af hungersnød er naturens måde at give udtryk for grænserne for befolkningsstørrelsen. De er

blevet overbefolket, og naturen trådte til for at udtynde den menneskelige hjord. Vi er trods alt moralske mennesker i Det forenede Kongerige, og vi tror på det moralske i kontrakter. Og at bryde en kontrakt om at sende hvede tilbage til Det forenede Kongerige ville være *absolut umoralsk*, blot fordi 35 millioner mennesker er ved at sulte ihjel.« Dette er ægte citater. Det er ikke noget, jeg finder på. For øvrigt påpeger Tharoor også, at 3,4 million mennesker døde under Winston Churchill. Han sammenligner Churchill med Adolf Hitler – en meget passende sammenligning.[1]

Så er der Opiumskrigene; jeg behøver ikke at gennemgå det. Jeg tror, at folk ved, at de forsøgte at formidle rent historisk, at Opiumskrigene handlede om, hvem, der kontrollerede opiummet. Langt fra. Dette var krige, som briterne lancerede for at ødelægge den kinesiske regering, der modsatte sig, at de bragte opium fra deres (englændernes) indiske rajaher, for at ødelægge Kinas befolkning, med det formål dér at gennemtvinge en lignende magt.

I dag ser vi præcis det samme. Vi kan ikke tænke på dette som tørre historietimer. Jeg ville have medbragt en bog, *Dope, Inc.*, men det glemte jeg – den bog, som vi første gang udgav i 1980'erne, ved navn *Dope, Inc.: The British Opium War against America*. Den er udkommet i flere udgaver, med den sidste, *Britain's Opium War Against the World*. De samme banker, der blev etableret i Hongkong for at køre opiumskrigene – Hong Kong and Shanghai Bank, Standard and Chartered, Jardine Matheson-bankerne – disse samme banker gør det stadig i dag. Da HSBC blev taget i at hvidvaske narkopenge for et titals milliarder af dollars fra Colombia og Mexico ind i USA, sagde Obama-administrationen, »Der er ingen, der skal i fængsel. Vi smækker dem over fingrene, en lille bøde, og så kan de fortsætte deres arbejde med at handle med dope«; for *dope er den største forretning i hele verden*. Her i denne udsendelse har vi tidligere diskuteret det faktum, at lederen af FN's afdeling for narkotika [Eksekutive direktør for FN's Afdeling

for Narkotika og Kriminalitet (UNODC)], Antonio Maria Costa, har fastslået den pointe, at, i disse kriseperioder, var disse banker *afhængige* af likviditeten fra narkohandelen; og i realiteten, hele tiden. Det er den største forretning i verden.

Som I ved, så, mens Obama legaliserede narkotiske midler i hele USA, støttede han åbenlyst både de nationale regeringer, der støttede narko, som i Colombia, hvor de underskrev en såkaldt »fredsaftale« med FARC, der ikke var andet end et kokain- og marihuanakartel; men han sørgede også for, at bankerne fik lov at fortsætte med uformindsket styrke, for det er dér, dope-forretningerne rent faktisk køres.

Nu har vi Trump, der fører en krig mod narko; endnu en årsag til, at briterne hader Trump, som de hadede LaRouche. Som I ved, så lancerede LaRouche en organisation ved navn Anti-Drug Coalition, der udgav et blad, der hed *War on Drugs*. Nu har Trump erklæret krig mod narko. Han har sat en general, general John Kelly, som chef for Homeland Security, og som er meget godt bekendt med narkokrisen og har aflagt forklaring for Kongressen om, at kun 20 % af den narko, der krydser grænsen fra Mexico, tages på dette tidspunkt; og en justitsminister, Jeff Sessions, der har tilbragt hele sit liv med at kæmpe imod denne legalisering af narko. Dette falder ikke i god jord hos briterne, kan jeg love jer for.

Til sidst vil jeg nævne, hvad Jason vil fortsætte med, og som er, at, på hele banksiden af dette, så *foragter* de britiske, monetære systemer Hamiltons kreditsystem, som beror på kredit [modsat penge]. Penge er dumme; og det er, hvad briterne ønsker, folk skal være, *dumme*. De vil have et system baseret på penge, så bankerne kontrollerer strømmen af penge, og så pengene kan bruges til hvad som helst, der skaber profit, det være sig kasinoer eller horehuse. Ulig kreditsystemet, der blev etableret af Aleksander Hamilton og brugt af vore bedste præsidenter, kredit, der har en vision, der har en idé om fremtiden, hvis formål er at skabe noget, at skabe en bedre

verden, at rent faktisk have blikket rettet mod fremtiden og forandre nogle ting på en måde, der er til gavn for befolkningens almene vel.

Jeg tror, at dette ligesom udstikker et miniaturebillede af Det britiske Imperiums Helvede, hvorfor de hader Trump. Netop nu er vi, måske for første gang i historien, i en position, hvor imperium kan afskaffes; muligvis for altid, hvis det lykkes os at skabe den form for kreative betingelser for menneskeslægten, der er baseret på menneskehedens fælles mål.

Og nu over til Jason.

Jason Ross: Det, du netop har gennemgået, Mike, gør det virkelig meget klarere, hvorfor der er så meget opposition til det potentiale, vi har netop nu, som virkelig er enormt. Nogle mennesker siger, at det Demokratiske Parti nu er en ulmende ruin. Det er en ret god beskrivelse af det, synes jeg. At de, i stedet for at tænke på, hvilken politik, de bør forfølge, hvad deres mission burde være, så er det blevet til en masse beskyldninger mod Rusland for alt muligt. Dårligt vejr? Giv Rusland skylden. Dårligt valgresultat? Giv Rusland skylden. Hacking af valget? Præsidentvalget var én. Hvad med Senatet? Hvad med Huset? Hvad med delstatskongresserne? Hvad med guvernør-skaberne i hele landet? Dette var generelt set ikke noget godt valg for det Demokratiske Parti.

Tænk på de muligheder, der *kunne* være, mht. at samarbejde med Trump-præsidentskabet om initiativer, der nu er mulige. Lad os tage et eksempel. Dette er et klip fra pressekonferencen i går med Det Hvide Hus' pressesekretær, Sean Spicer. Manden, der stiller spørgsmål, er Newsmax' John Gizzy. Det handler om præcis den form for samarbejde, som burde finde sted. Lad os høre:

John Gizzy: Tilbage under mødet og Deres åbningstale om bankerne, i den sidste kampagne, førte kandidat Trump en hård kampagne for en genindførelse af Glass/Steagall-loven, som

ville opsætte en barriere mellem kommercielle banker og store investeringsbanker. Den blev selvfølgelig ophævet i 1999, ophævelsen underskrevet af præsident Clinton. Senator Sanders førte også valgkampagne over dette, bemærkede, at det var i Republikanernes valgplatform i Cleveland, og sagde i december, at han med glæde ville arbejde sammen med Trump-administrationen om genindførelse af Glass-Steagall.

Er der planer om, at præsidenten skal mødes med senator Sanders? Og er en ophævelse [han ville have sagt »genindførelse«] af Glass-Steagall på hans dagsorden?

Sean Spicer: Der er ingen aktuel plan om at møde ham. Jeg er sikker på, at, som han har gjort med flere andre kongresmedlemmer på begge sider af midtergangen, et møde vil blive aftalt på et tidspunkt. Vi har ikke noget på bogen lige nu, men hør, han har vist – og jeg mener i dag, eller i går, var endnu et eksempel; i dag endnu et eksempel – hans beredvillighed til at række over midtergangen, hans beredvillighed til at se til begge kamre, og ikke blot i erhvervslivet, men også fagforeninger og andre industrier, hvor vi kan finde fælles jordbund. Jeg mener, at, hvis senator Sanders og andre ønsker at arbejde med Det Hvide Hus inden for områder, om måder til at forbedre finansindustrien, så vil vi gøre det.

Gizzy: Er I stadig forpligtet over for at genindføre Glass-Steagall?

Spicer: Ja.

Ross: Der var det! Det er atter blevet bekræftet ved en pressekonference i Det Hvide Hus, at Trump officielt har støttet Glass-Steagall. Dette er den mest afgørende lov, der kan få vort land på fode igen. Vi er meget glade her i LaRouchePAC; vi har netop udgivet en digital version af en brochure om *LaRouches Fire Love og Amerikas Fremtid på Silkevejen*. Det kan vi se på nu. Den vil også blive udgivet på

tryk for at komme ud i landet i titusinder af eksemplarer. Det, vi her har sat sammen, er en **introduktion**, en gennemgang af, hvor vi står i verden lige nu, og en detaljeret gennemgang af politikken for LaRouches Fire Love.

De, der har fulgt vores webside, eller hvis man er en nytilkommen, kan dette være en introduktion. Hr. LaRouche udgav i juni 2014 et politisk program, **»Fire Love til USA's omgående redning«**, som, tilføjede han, **»ikke er en valgmulighed, men en uopsættelig nødvendighed«**. Når vi ser på disse love, når vi ser på den idé, der udgør den overordnede ledetråd, så ser vi, at der er en idé om, hvad det vil sige at være menneske. Dét er nøglen til dette. Hr. LaRouche diskuterer dette mod slutningen, efter at have forklaret, hvad de Fire Love er for love. Han beskriver Vernadskijs anskuelse (faktisk LaRouches egen anskuelse) af, hvad det vil sige at være menneske – om mennesket og skabelsen. Han forklarer, at der er en idé, som man må forstå, når man tænker på økonomi set fra et menneskeligt standpunkt.

Som Mike fremhævede, så er resurser for menneskene ikke noget, vi finder i den vilde natur, ligesom en ko, der vandrer rundt og leder efter græs eller noget kløver at spise. Vi *skaber* resurser. *Vi er den eneste art på Jorden, der skaber resurser.* Faktisk, så er de fleste af de resurser, som vi benytter i dag, de fleste af de resurser, som vores liv foregår omkring, de fleste af de betingelser, som vi lever i, skabt, det er et menneskeskabt miljø; det er menneskeskabte resurser.

Tænk på alt det, der er en del af dit liv på daglig basis. Tænk på elektriciteten; tænk på de materialer, du kommer i kontakt med. Disse er for det meste slet ikke naturlige i den forstand, at de ikke er naturlige for en biologisk organisme som mennesket. Det vil sige, de er ikke resurser for lad os sige en flok chimpanser, eller sådan noget. Elektricitet, som vi frembringer ved hjælp af kul; ved at tage et klippestykke fra jorden og forvandle det til elektricitet, som vi kan overføre gennem tynde ledninger og bringe ind i hjem og

foretagender og fabrikker for at skabe bevægelse, for at bringe lys, kommunikationer, varme, afkøling, alle disse ting. Dette er en resurse, vi har skabt. Resursen uran; et klippestykke i jorden, der nu er en kilde til utrolig energi for os. De materialer, som vi bruger – metaller, substanser, der aldrig har eksisteret nogetsteds på Jorden, undtagen når vi skaber dem; plastik skabt af olie. Man finder ikke plastik nogen steder i Jorden skorpe; man finder olie. Aluminium, metallet, findes ikke på planeten – undtagen måske på en meteorit; aluminium er en ren, menneskelig skabelse. Der findes intet, ikke så meget som et gram af det i Jordens skorpe. Så vi skaber resurser.

Når vi opererer økonomisk på den måde, der er karakteristisk for den menneskelige art som helhed over lang, historisk tid, over økonomisk tid, kan vi få enorm udvikling og omskabe vores forhold til naturen. For at gøre dette, er der nogle skridt, der kræves; nogle aspekter af lovgivning og nogle specifikke forslag til en politik. I denne brochure om Amerikas rolle i Silkevejen gennemgår vi de fire aspekter af LaRouches Fire Love. Det første skridt er en genindførelse af Glass-Steagall; dette er den afgørende lov, som I netop hørte blev rejst som et spørgsmål under pressekonferencen i Det Hvide Hus. Dette var Roosevelts politik, der opdelte bankerne i kommercielle banker og investeringsbanker; som gjorde det muligt at få udlån ud til realøkonomien på en sikker måde. Hvor banker kun var engageret i typiske lån og ejendomslån og den slags ting; ikke i spekulativ investering. Når banker gør det, kan regeringen forsikre dem. Med Glass-Steagall genindført vil vi gøre det muligt at få finansiering derud til langfristede projekter. Som de grafiske kort i dette afsnit indikerer, har vi haft en enorm mængde – billioner af dollars; jeg mener, det var \$4,5 billion fra Federal Reserve (USA's centralbank), og lige så meget eller mere fra den Europæiske Centralbank. Enorme mængder penge er blevet skabt og sat ind i banksystemet; og næsten ingen af dem kommer ud i realøkonomien.

Så hvis man skal forsøge at finansiere en økonomisk genrejsning, hvis man forsøger at skaffe kredit til langfristede projekter, som at genopbygge dæmningerne, der er forfaldne i hele landet; som at påbegynde byggeriet af et højhastighedsjernbanenet; dette er projekter, der koster billioner. Men, billioner af dollars er blevet smidt ind i banksystemet, og de er ikke gået til noget; de bliver bare dér. Med Glass-Steagall gør vi det muligt for banksystemet igen at agere på en langsigtet måde; og vi skiller os fra disse bankers bankerot. Lige nu er hele banksektoren ved at nedsmelte totalt; en smule mere i Europa, ser det ud til, end her, men det er en offentlig hemmelighed. Dette banksystem vil ikke eksistere ret meget længere i verden. Hvad skal erstatte det; og hvad vil grundlaget for den måde, dette nye banksystem opererer på, blive?

Dette bringer os til den anden lov; en ny nationalbankinstitution. Alexander Hamiltons principper, det, han gjorde som grundlaget for økonomi – og i den digitale brochure kan I finde links, hvor I selv kan læse Alexander Hamiltons hovedrapporter til Kongressen. De er tilgængelige. Det er ting, der er et virkeligt højdepunkt i økonomisk fremgangsmåde. Vi gennemgår, hvordan en ny nationalbank ville operere. Dette er virkelig afgørende. For at gøre det muligt at få langfristede investeringer til billioner af dollars, må vi have en ny fremgangsmåde. I har måske hørt i pressekonferencen, hvis I lyttede til det hele, at et tema gentagne gange tages op fra Det Hvide Hus lige nu, uheldigvis; det er ideen om partnerskaber mellem det offentlige og det private. At dette skulle være måden, hvorpå de billioner af dollars til infrastruktur, som præsident Trump har krævet, kan finansieres. Det vil ikke fungere; det vil ikke fungere. For det første, med mindre man får Glass-Steagall, så vil man ikke få en sådan finansiering; men et andet aspekt er, at offentlige/private partnerskaber kræver projekter, som man kan investere i, som direkte vil tilbagebetale investeringen. Et offentlig/privat partnerskab for at restaurere LaGuardia

Lufthavnens terminaler; OK, det kunne måske tiltrække finansiering.

Men hvad med projekter, der ikke vil betale sig tilbage i flere årtier? Hvad med et nationalt højhastighedsjernbanenet? Hvad med byggeri af nye kraftværker? Hvad med investering i langfristet forskning og udvikling, såsom rumprogrammet? Det er her, hvor der ikke kommer en direkte tilbagebetaling, at der er en specifik, unik rolle, som skal spilles gennem et nationalbanksystem; hvor nationens forøgede produktivitet som helhed er tilbagebetalingen, så at sige. Ved at dirigere investeringer på måder, der gør hele nationaløkonomien mere produktiv, så er der faktisk ingen omkostninger ved at opbygge infrastrukturen. USA's transkontinentale jernbane kostede noget mht. den fysiske indsats, det krævede at bygge den; men indkomsterne for denne investering, [var] den nye nationaløkonomi, som den skabte. Den nye *nation*, som den skabte, hvor man kunne rejse fra kyst til kyst på under en uge, i modsætning til de tre uger, som det ville have taget før. Man skulle tage til Panama over land, og dernæst fortsætte med skib op igen til USA's vestkyst. At få en jernbaneforbindelse i stedet forandrede nationen rent samfundsmæssigt; den forandrede nationen økonomisk på en dybtgående måde. Udviklinger kunne nu finde sted; økonomi var mulig. Adgang til forsyninger og materialer og markeder og ideer og infrastruktur; dette udvidedes.

Så igennem et nationalt (statsligt) banksystem gør vi det muligt at tiltrække den form for kredit, der eksisterer rent potentielt, og dirigere den til projekter, der har langsigtet gavn og tilbagebetaling. Og vi bliver ikke bundet af at lede efter måder, hvorpå disse projekter kan omsættes til penge; hvilket er en afgørende fejl ved synspunktet om offentlig/privat partnerskab. Ofte, hvad disse ting gør, er, at de tjener penge på allerede eksisterende programmer ved at privatisere dem og så få brugerbetalingen eller indkomsten fra dem. Så vi må have en ny nationalbank. De \$1 billion, som

præsident Trump har nævnt, er alt for lidt.

For et par uger siden mødte jeg lederen af det Amerikanske Selskab for Civilingeniører. Det var dagen efter talen om nationens tistand (28. feb.), hvor Trump havde gentaget sit krav om \$1 billion. Denne ingeniør sagde, »Det er ingenting! Det er ingenting, sammenlignet med, hvad vi har brug for«. Det Amerikanske Selskab for Civilingeniører har udgivet deres rapport, der siger, at vi har brug for \$3,6 billion i investeringer blot frem til 2020. Og det er uden tanke for sådan noget som et helt nyt højhastighedsjernbanenet; det er kun til reparationer og til at få vores infrastruktur op i en anstændig form. Så med de enorme mængder, der er involveret, så er dette ikke noget, der vil få nogle mennesker til at udstede nogle lån til rentesatser, man vil have råd til. Det vil blive gennem national kredit på Hamiltons måde; og vi gennemgår [i brochuren], hvordan vi får dette til at ske.

Dette bringer os frem til den tredje lov, som vi diskuterer. At, når man investerer kredit, så må man have en måde, hvorpå man kan måle, om man forøger produktiviteten. Hvad er standarden for produktivitet i en nationaløkonomi? Er standarden for økonomisk værdi, at man tjener penge? Er det, at man sætter noget til salg, som folk er villige til at betale for? Det kan det ikke være! Folk betaler for alle mulige værdiløse ting; folk begår fejltagelser, når de bruger penge. Ideen om, at penge er et mål for værdi, er simpelt hen usand. Den måde, som LaRouche ser dette på, er i stedet med ideen om en økonomisk platform. At, når vi går til et højere niveau af energi, for eksempel, en højere kilde til energi, så har vi ikke alene mere af en energiresurse, men den lader os også gøre nye ting. På denne grafiske fremstilling [Fig. 1] ser man overgangen fra træ til kul, som fandt sted hen over en 50-årig periode fra 1850 til 1900. Kul er mere praktisk end træ, for man kan gøre en masse fine ting med træ, som man ikke kan gøre med kul; såsom at lave møbler eller bygge et hus. Man bygger ikke et hus med kul. Men kul lader én gøre nye ting.

Olie og naturgas er mere energitætte; de lader én gøre nye ting – forbrændingsmotoren, elektricitet, flyvning. Man vil ikke have en flyvemaskine, der flyver på kul; og slet ikke på træ. Så kommer det potentiale, man kunne have for nutiden – fission, fusion; højere energiniveauer, der er tusinder, ja hundrede tusinder af gange mere kraftfulde end den kraft, der er tilgængelig i kemiske substanser.

Her ser man et eksempel fra før den transkontinentale jernbane [Fig. 2], hvor man ser, hvordan rejsetiden fra New York var forskellig fra 1830 til 1857. Hvordan vejbyggeri, men faktisk for det meste udvidelsen af jernbanen, gjorde det muligt at integrere denne del af nationen på en langt tættere måde. Tænk på denne storslåede, nye idé, du har fået; en ny måde at gøre tingene bedre på. Kan man tjene flere penge, hvis man kan udskibe ens varer længere og hurtigere og lettere? Selvfølgelig. Men tænk over det, det betyder, at en god idé, en bedre måde at gøre tingene på, kan spredes lettere. Folk kan lettere bevæge sig rundt. Vi er ved at blive en ny slags nation.

Når vi tænker på den form for platform, som vi skaber, så må vi først og fremmest tænke på, hvad vores energikilde er. Hvad er vores evne til at forandre naturen, så den passer til vore behov og vore forhåbninger for fremtiden? Og det er hævet over enhver tvivl, at de største fordele, den største chance for at opnå dette, ligger i fusionskraft. Mængden af potentiel energi i fusion er bogstavelig talt over en million gange over det, man får fra kemisk energi. Sidstnævnte vil ikke forbedres gennem større effektivitet, med bedre gasturbiner eller sådan noget; det er simpelt hen forskellen mellem de elektronbindinger, der holder et molekyle sammen, versus det, der foregår i en atomkerne, som holder den sammen. Energimængden i en atomkerne er simpelt hen over en million gange større end de elektriske bindinger, der holder et molekyle sammen.

Som Mike nævnte, så bliver deuterium i havvand til en resurse;

bliver til et brændsel for fusion. Bliver til et vidt udbredt tilgængeligt fusionsbrændsel, i modsætning til den form for geopolitik, vi ser i dag, mht. adgang til energiresurser. At energi til at blive til en virkelig art, der rejser i rummet, kun vil fremkomme med fusionskraft. Hvis det tager flere måneder at komme til Mars, er det ikke rigtigt under ens kontrol. Hvis det er umuligt at afbøje en asteroide, der vil tilintetgøre alt liv på Jorden, fordi man ikke kan nå den i tide; tænk på den grundlæggende set uendelige værdi, det har at have udviklet fusion.

Det, vi dækker i denne brochure, er i sin kerne en idé om, hvad det vil sige at være menneske. Vi afslutter med en forståelse af, hvad denne menneskelige identitet er; hvad kreativitet er; og hvordan den bliver angrebet. De britiske angreb, som Mike netop har fortalt om, og som eksplicit ses inden for områderne af politik eller i Opiumkrigen, i felterne som militæret eller økonomi. Det eksisterer også i kulturens verden, i videnskabens verden, i de kulturelle forandringer, vi har set i løbet af de seneste 100 år eller så; med omdefineringen af videnskab, der begyndte omkring år 1900, hvor Bertrand Russell – i en æra, hvor Planck og Einstein var i færd med at revolutionere verden – forsøgte at dræbe videnskaben og forvandle den til matematik. Denne britiske intrige var utroligt succesrig; som det i dag bevidnes af den totale beundring for ideen om kunstig intelligens, for eksempel. Folk forstår ikke naturlig intelligens; hvad det vil sige at være et skabende menneske.

Dette aspekt er noget, som universet responderer på. Vore opdagelser er aldrig fuldt ud korrekte; vi ved aldrig alting fuldt ud. Men de opdagelser, vi kan komme frem til, har stadig en voksende magt over naturen; på trods af, at de aldrig helt er ligesom, aldrig helt indfanger essensen af, hvordan universet fungerer. Det faktum, at denne aftagende ufuldkommenhed korresponderer til en voksende magt, uden nogensinde helt at få alting rigtigt, mener jeg taler stærkt

for det faktum, at det er en skabende *proces* i sig selv, som er en fællesnævner mellem vort intellekt og universet som helhed. Hvis vi kan få adgang til dette, er de økonomiske potentialer uendelige. Vi kan udvikle fusion som en energikilde; vi kan revolutionere vores forhold til råmaterialer. Vi kan gøre en ende på truslen om tørke ved at udvikle kontrol over vandcyklussen; på samme måde, som vi ikke blot håber på, at der vil vokse noget mad i vores køkken, som vi kan spise. Vi sår og planter mad, vi har landbrug, vi transporterer det. Vi kan udvikle et lignende forhold til vand, hvor vand er noget, vi transporterer, hvis det er nødvendigt; at vi kan ændre vejret, hvis vi kan styre det; at vi tager direkte fra havene, når det behøves. Vi kan virkelig transformere os selv som art; og vores nuværende potentiale er virkelig enormt. Med åbningen for samarbejde med Rusland, som vi ser fra Trump-administrationen, med møder mellem militære topfolk i USA og Rusland. Med den forestående konference om Bælt & Vej-initiativet i Beijing i maj, som vil være en virkelig chance for USA til at ophøre med at spille en fjendtlig rolle over for dette Nye Paradigme, som under Obama og Bush; og i stedet gå med i det og give en særlig form for lederskab, som faktisk kun kan komme fra USA. En unik form for potentiale, som vi kan tilbyde verden, som i rummet, som i fusion, og som i andre ting.

Har du noget at tilføje?

Billington: To korte bemærkninger. Med hensyn til national bankpraksis, slog det mig, da du talte om det, at vi har hørt fra folk i USA's regering, der har været involveret i at forsøge at få kinesiske investeringer til USA, at de altid løber ind i det anti-kinesiske, anti-russiske, neokonservative hysteri i Kongressen, så snart, det drejer sig om et større projekt. De siger, »Åh, nej, vi kan ikke lade kineserne få dit og dat«. Men de sagde til os, at kineserne selv ville være absolut lykkelige for at tage deres enorme reserver i amerikansk statsgæld, der nu intet indtjener med de

nulrentesatser, der anvendes; og, da de ikke så godt, projekt for projekt, kan sætte dem i noget i USA, da at sætte dem ind i en nationalbank – en infrastrukturbank – hvor de sandsynligvis ville få et højere afkast. Men, hvad der er vigtigere, så ville disse penge komme ud at arbejde; de ville komme ud at arbejde for at opbygge en nation. Ikke deres nation i dette tilfælde – vores; hvilket, som civilingeniørfolkene sagde, vi har desperat brug for. Så kapitalen, ud over at generere national kapital, så er der institutioner i verden, der ville være mere end villige til at sætte kapital ind i en sådan bank; som bliver forvandlet til faktisk rigdom. Pengene udgør ikke værdien; værdien ligger i infrastrukturen, i transformationen af naturen, der finder sted som følge af en kreditpolitik, der kommer fra en nationalbank.

Og ellers vil jeg blot gentage, at dette er et tidspunkt i historien, hvor vi, faktisk for første gang, har chancen for at tilintetgøre ideen om imperium. Helga Zepp-LaRouche siger ofte, at folk vil sige, »Det er en ønskedrøm; den menneskelige natur er trods alt ond. Der vil altid være onde mennesker«. Jo, selvfølgelig; men pointen er, at vi står på randen af, at menneskeheden som helhed kommer ud af barndommen – bliver voksen. I stedet for søskende, der skændes med hinanden og kaster spaghetti efter hinanden, så har man en verden, der anerkender den andens fordel – som det blev sagt ved den Westfalske Fred – og ideen om, at vi kan lære at mestre de store kulturer på Jorden; det være sig den konfucianske kultur, Gupta-kulturen eller Abbaside-kalifatet i Bagdad. At vi forstår, at Jordens store kulturer alle har perioder med storhed og perioder med mørke tider. Men ved at række ud for at finde disse store øjeblikke i alle kulturer, har vi potentialet til at skabe en verden, hvor ideen om den darwinistiske bedst egnedes overlevelse kan blive smidt på historiens skrotbunke; og vi begynder rent faktisk at have muligheden for, at alle mennesker kan opleve deres virkelige menneskelighed – deres skabende evner til at gøre noget, der

vil få varig værdi for menneskehedens fremtid.

Der står vi. Vi har denne mulighed i vore hænder. Folk må lære at bryde gennem pessimisme, kynisme, frygt, og erkende det enorme potentiale, som vi har lige foran os, i vore hænder på dette tidspunkt i historien; og leve op til dette ansvar, og til denne enorme chance.

Ross: Storartet! Vi viser websiden endnu engang på skærmen, så I kan finde vores rapport om Amerikas rolle i den Nye Silkevej. Hvis I lytter, så er det lpac.co/us-joins-nsr for den Nye Silkevej. Nyd rapporten! Jeg håber, den er til hjælp i jeres organisering.

Se digital brochure: LaRouche's Four Laws and America's Future on the Silk Road

1] Se: TEMA: BEFOLKNINGSREDUKTION: »Briterne sultede flere end 60 millioner indere ihjel, men hvorfor?«

Hvad der står på spil med Obama/briternes kupforsøg mod Trump

Leder fra LaRouchePAC, 8. marts, 2017 – I et ekstraordinært velkomment syn siden tirsdag er amerikanske og russiske militærstyrker mødtes og har patruljeret næsten side om side – tydeligvis koordineret – uden for byen Manbij i Syrien, hvor

de har sikret roen omkring denne by, mens russiske styrker leverer nødhjælp til byen. Denne begivenhed følger efter samtidig russisk og amerikansk bombing af ISIS uden for Palmyra, mens syriske styrker drev ISIS ud af samme by; samt et trevejsmøde mandag mellem amerikanske, russiske og tyrkiske stabschefer og deres stabe, om krigen i Syrien.

Amerikansk-russisk samarbejde imod international terrorisme finder sted i virkeligheden i Syrien; en begyndelse.

Det er ironisk, at den mest prominente mediedækning af udviklingen i Manbij – med fotos og et billede fra 1945 af amerikanske og russiske tropper, der hilser hinanden ved Elben ved besejringen af Hitler – kom i Londonavisen *The Times*. Det er dette samarbejde, ikke alene mod terrorisme, der har gjort det britiske sikkerheds- og efterretningsestablishment, og de politiske kredse omkring Obama, rasende. Det har fået dem til at forsøge at tvinge præsident Trump ud af embedet »ved tilbagetrækning eller rigsretssag«, som en ven til Barack Obama sagde til Londonavisen *Daily Mail*. Det har endda ført til, at nogle britiske, tyske og franske »ledende medier« offentligt har diskuteret et mord på Trump. Og det har fået nogle Demokratiske ledere – dem, der nægtede at tillade snak om rigsretssag, da Cheney og Bush havde kastet sig ud i en katastrofal Irakkrig ved at lyve for Kongressen og FN – til at arbejde på at anlægge en rigsretssag mod præsident Trump, for at have *modsat sig* krigskonfrontation med Rusland.

Det, der står på spil, er et langt større løfte end samarbejde imod terrorisme. Kinas udenrigsminister Wang Yi udtalte atter den 7. marts, at hans lands mål er samarbejdet mellem USA, Rusland og Kina om, ud over at stabilisere verden, at skabe en global, økonomisk, teknologisk og videnskabelig udvikling. De moderne infrastrukturprojekter, som Kina har initieret i 60 lande langs den »Nye Silkevej«, tilbyder en »platform for de mest lysende udsigter i verden«, sagde Wang, hvis de største magter går sammen om dem. »Bælt & Vej-initiativet tilhører verden.«

Det er her, at det »store program for opbygning af infrastruktur«, som præsident Trump taler om, finder sin drivkraft. Det er udsigten til dette nye paradigme, som Obama/briterne har til hensigt at stoppe.

Det er britisk efterretningstjeneste, der har udført hemmelig research og anklager om »Trumps aftalte spil med Rusland« i løbet af det seneste år, og som har ført til de seneste to måneders åbne McCarthyisme og Obama-krig mod Trump.

Men det amerikanske folk stemte for en ny retning, og frem for alt for en genopretning af en produktiv økonomi, bedre levestandard og produktiv beskæftigelse. Deres respons til EIR's og LaRouchePAC's mobilisering for dette nye paradigme – selv i alle offentlige medborgermøder og møder, der er arrangeret omkring tilsyneladende partiske linjer – viser, hvordan Obama og hans britiske bagmænd skal besejres.

Foto: Præsident Trump, 6. marts, 2017. [facebook/DonaldTrump]

Neokonservative, medierne og liberale Demokrater – ikke umage sengekammerater, men forenede britiske agenter

Leder fra LaRouchePAC, 6. marts, 2017 – To betydningsfulde dokumenter blev udgivet den 4. marts, om den ekstreme krigsfare, der bliver anstiftet af den hysteriske og absurde dæmonisering af alle amerikanske kontakter med russiske

diplomater og regeringsfolk. Et af disse dokumenter er af pensionerede ambassadør Jack Matlock, USA's ambassadør til Rusland fra 1987-91 og en af USA's førende eksperter og diplomater. Det andet er af Robert Parry, den undersøgende journalist, der er mest berømt for sin afsløring af Irankontra-operationen og CIA-kontra kokainhandelen i USA i 1980'erne.

Ambassadør Matlock skriver, at den aktuelle formodning om skyld i de amerikanske medier og politiske kredse udgør »holdningen i en politistat«. Han advarer om, at »atomvåben er en eksistentiel trussel mod vores nation«, og at en forbedring af relationerne med Rusland må »lovprises, ikke gøres til syndebuk«.

Parry forklarer sammenkomsten af tre, tilsyneladende uensartede kræfter: de neokonservative (senator John McCain et.al.); de liberale Demokrater (Obama/Hillary/Soros-netværkerne); og de etablerede medier, der alle tilsigter at forhindre Trumps bestræbelser på at forbedre relationerne med Rusland. Parry advarer om, at disse handlinger »kunne skubbe de to lande ud i en krig, der virkelig kunne blive krigen, der afslutter alle krige – samtidig med at afslutte den menneskelige civilisation. Men Demokrater, liberale og de etablerede nyhedsmedier synes at hade Trump så meget, at de er villige til at løbe denne risiko«.

Det, der mangler i denne analyse – og som er fundamentalt og afgørende for at besejre den – er, at disse tre elementer ikke er »umage sengekammerater«, som de synes at være, men de fungerer snarere som redskaber for Imperiet og City of London.

Det britiske Imperium er stadig i høj grad i live, selv om det har brugt USA som en »dum kæmpe« i løbet af de seneste 16 år med Bush' og Obamas præsidentskaber til at udkæmpe sine kolonikrige. Imperiet kan ikke overleve, hvis dets »del og hersk«-opsplitning af verden mellem Øst og Vest blev tilintetgjort. Det er præcis, hvad Trump truer med at gøre

gennem sin offentligt erklærede hensigt om at etablere samarbejdsrelationer med Rusland, så vel som også med Kinas »win-win«-fremgangsmåde med udvikling af hele verden gennem den Nye Silkevej – Ét Bælte, én Vej. I det britiske finansoligarkis og det britiske monarkis øjne må dette stoppes med alle midler, helt frem til og inklusive atomkrig.

Verden befandt sig på randen af netop en sådan eksistentiel katastrofe under Obama og hans klon Hillary Clinton. Selv om denne umiddelbare fare blev undgået gennem Hillary Clintons valgnederlag, så advarer både Matlock og Parry rettelig om, at denne fare er i færd med at blive genoplivet og forværret af den nye heksejagt i McCarthy-traditionen på enhver drøftelse med Rusland.

Som Lyndon LaRouche sagde i dag: »Briterne er medierne, med en hensigt om at ødelægge nationer. Det er før blevet gjort, og nu forsøger man igen. Vær agtpågivende.« Briternes rolle, sagde han, må bringes i fokus. »Vi kan forpurre dem ved at gøre det.«

Kendsgerningen med det vestlige banksystems totale bankerot (en afgørende årsag, i Imperiets øjne, til at få startet en krig hurtigt) blev i dag pointeret af Deutsche Banks chef John Cryans meddelelse om, at den 17 måneder lange bestræbelse på at genoprette stabiliteten i den bankerotte institution var mislykkedes. Banken tabte endnu \$1,5 mia. i 2016, for det meste på derivathandel, og de står over for milliarder i bøder fra USA for deres kriminelle handlinger under boblen med subprime-ejendoms lån, der førte til krakket i 2008. Cryans nye plan for Tysklands største bank omfatter at rejse \$8,5 mia. gennem udstedelse af nye, diskonterede aktier samt fokusere på udlån til industrien og skære ned på spekulativ handel og værdipapirmanagement.

Det lyder fornuftigt, men LaRouche bemærkede, at de blot »fjoller rundt« og må »gøre regnskabet op gennem virkelighed, og ikke numre«. I juli 2016, hvor Deutsche Bank næsten

kollapsede, krævede LaRouche en engangs-genkapitalisering af banken, men på betingelse af, af den vendte tilbage til traditionen efter sin tidligere formand, Alfred Herrhausen, en tradition for bankpraksis for industriel og samfundsmæssig udvikling, ikke spekulation. Herrhausen blev myrdet på det tidspunkt, hvor Berlinmuren faldt i 1989, præcis på grund af sin vision.

Men LaRouches forslag blev ikke fulgt. EU og den tyske regering forsøgte at lappe på Deutsche Banks derivatbeholdninger til \$55 *billioner* med nye numre, og nu forsøger de endnu et nummer. Den »virkelighed«, som LaRouche refererer til, er, at der ikke er nogen måde, hvorpå man kan undvige det uundgåelige kollaps af derivatkontrakter til næsten \$2 *billiard*, der suger livet ud af det transatlantiske finanssystems produktive økonomier, undtagen gennem en Glass/Steagall-reorganisering i FDR-stil – hvor man afskriver den værdiløse, spekulative boble og dirigerer nye kreditter ind i produktiv aktivitet.

Hvis verden vælger at sidde krisen ud, vil det ikke alene skabe en finanskris, der overgår enhver forestilling, men også en global krig. Tiden er inde til at handle.

Brug LaRouches videnskabelige autoritet til at skære igennem havet af uro og kaos

Leder fra LaRouchePAC, 13. februar, 2017 – »Det globale, strategiske billede er dynamisk, omskifteligt, lovende og

farligt, alt sammen på én gang«, udtalte Helga Zepp-LaRouche i en diskussion søndag med aktivister fra LaRouche-bevægelsen i hele USA. Hun påpegede flere positive udviklinger, der kommer fra Trump-administrationen – lovende og konstruktive samtaler med Kinas Xi Jinping; en ny åbning over for Rusland; potentielt, økonomisk samarbejde med Japan om højteknologisk infrastruktur; en erklæring om hans plan om at føre en seriøs krig mod narkotika – hvilket alt sammen betyder, at »der eksisterer en mulighed for at etablere et fornuftsplan i international politik«.

»Det står imidlertid også klart, at dette meget langt fra er afgjort: det er et *potentiale*«, understregede Zepp-LaRouche. »Meget kan gå galt, og meget afhænger af LaRouche-bevægelsens intervention, for jeg mener, i al beskedenhed, at LaRouche-organisationen er den eneste, der har en videnskabelig, sammenhængende anskuelse med hensyn til, hvad menneskehedens fremtid må være. Og andre kræfter, om de så er nok så gode, har tendens til at have ideologiske fejl i den ene eller anden retning.«

✘ Lykkeligvis er Lyndon LaRouches ideer fra 50 års intensiv videnskabelig og politisk aktivitet i færd med at blive den dominerende holdning i verden i dag. De dominerer den globale dynamik, erklærede Zepp-LaRouche, fra Kinas konfucianske renæssance til Ruslands bevægelse hen imod et moralsk samfund. LaRouches ideer har lagt grunden til at gøre en ende på geopolitik og krig, én gang for alle, og for at genopbygge den globale økonomi omkring de principper, der fremlægges i [LaRouches Fire Love](#).

Fr. Zepp-LaRouche fortsatte med at fordømme kampagnen for en 'farvet revolution' imod den nye Trump-administration, på grund af det positive potentiale, den repræsenterer. Hun udfordrede specifikt tidligere præsident Barack Obama, der er centrum for denne operation: »Dette er virkelig utroligt«, erklærede Zepp-LaRouche. »Dette har aldrig før fundet sted med en præsident, der har forladt embedet. Det ser ud til, at

Obama nu personligt organiserer denne Farvede Revolution!«

I denne eksplosive atmosfære, som Zepp-LaRouche beskrev som »en hav af uro og kaos«, er det af afgørende betydning at organisere befolkningen ved at udgå fra det mest kvalificerede standpunkt, og ikke ved at bekymre os om petitesser, eller ved at lade os trække ind i det af medierne definerede »dagens varme emne«, men ved at præsentere de nødvendige forslag ud fra et standpunkt om, hvad der er den rette politik. De to centrale spørgsmål, som i dag konfronterer menneskeheden, understregede hun, er faren for en termonuklear verdenskrig, induceret af britisk geopolitik, og så det transatlantiske finanssystems visse, totale kollaps, med mindre Glass-Steagall og relaterede forholdsregler vedtages.

»En kombination af USA, Kina, Rusland, Japan, Indien og andre større nationer er det, der kræves, for at nå frem til et globalt, Nyt Paradigme ... Det, der er vigtigt, er at overvinde geopolitik, for geopolitik fører til Tredje Verdenskrig, og så vil der ikke længere findes nogen menneskehed tilbage af betydning.«

»Det andet, vigtige spørgsmål er, at finanssystemet vil nedsmelte, big time. Derfor er Glass-Steagall og Lyndon LaRouches Fire Love det, der er absolut afgørende. Det faktum, at Glass-Steagall hidtil endnu ikke er blevet implementeret, er Trump-administrationens Akilleshæl.«

Alle de positive ting, som Trump hidtil har gjort, vil gå op i røg, konkluderede Zepp-Larouche, med mindre Glass-Steagall implementeres. Dette faktum dikterer, med hensyn til omgående handling, en fortsat kampagne, der kræver, at Trump bruger sin Tale om Nationens Tilstand ('State of the Union') den 28. februar til at bebude en tilbagevenden til Franklin Roosevelts originale Glass/Steagall-lov fra 1933.

Briterne trækker stoppeklodserne væk for ødelæggelse af Trump – Den nøgterne verden fremmer samarbejde mellem USA, Rusland og Kina omkring et Nyt Paradigme

Leder fra LaRouchePAC, 7. februar, 2017 – Den kinesiske udenrigsminister, Wang Yi, svarede en australsk journalist, der spurgte, hvor bekymret han var for, at der ville blive krig mellem USA og Kina, at præsident Trump og præsident Xi havde talt sammen, og at de begge var »100 % enige« om, at de amerikansk-kinesiske relationer ville være »meget positive«, og at »enhver nøgtern politiker« indser, at »der kan ikke være en konflikt mellem Kina og USA, fordi begge ville tabe, og det har ingen af siderne råd til«. Wang tilføjede, at Kina vurderer den officielle politik fra USA's side, og ikke »kampagne-retorik«.

Der er liden nøgternhed i England i disse dage, og heller ikke i den hektiske, miskrediterede Obama-lejr i USA. *The Economist*, et hovedtalerør for City of London og Storbritanniens monarki, har en hovedhistorie i denne uge, der viser Donald Trump, som kaster en Molotovcocktail, med overskriften: »En oprører i Det Hvide Hus.« De understreger,

at »USA's allierede er bekymrede, og med rette«. Deres bekymring går på, at netværket af traktater og handelsaftaler, som Trump behandler med foragt, »udgør et system, der binder Amerika til sine allierede og projicerer dets magt ud i hele verden«.

Lige præcist. Her har vi Det britiske Imperium, som indrømmer, at de har brugt USA som den 'dumme kæmpe' ved at bruge USA's militære og økonomiske magt til at opretholde Det britiske Imperium, baseret på den geopolitiske forudsætning, at verden må forblive splittet, Øst vs. Vest. Se, ikke alene indgår Trump fred med den formodede »fjende«, Rusland og Kina, men kendsgerningen er også, at London er rædselsslagen over, at dette vil få indvirkning på alle andre lande, som hidtil er blevet tvunget til at følge Imperiets militære og økonomiske diktater. Som *The Economist* ligefremt skriver: »Lande, der er utilfredse med verden, kunne fristes til at ændre den.«

Det forbyde Gud!

Imperiet er tydeligvis ude efter mord, som de gentagne gange har gjort med amerikanske præsidenter, der forsvarede de principper, hvorpå Amerika blev grundlagt, imod den ondskab, som er Det britiske Imperium. Londons Obama og hans håndlangere har lanceret en række »farvede revolution«-operationer i hele USA, hvis mål er at bringe Trump til fald. Hvad Molotovcocktails angår, så var det ikke Trump, men sortklædte anarkister, der i sidste uge kastede dem mod politiet i Berkeley, Californien, for at splitte en pro-Trump-begivenhed. Tidligere højtplacerede Obama-regeringsfolk har mobiliseret to »Ven af Domstolen«-briefs ('*amicus curiae*'[1]) til støtte for den delstatsdommer i Washington, der nedkendte Trumps immigrationsordre og ganske åbenlyst indrømmede, at dette blot var en belejlig måde at aktivere en 'farvet revolution' imod regeringen på. Trumps handlinger er »u-amerikanske«, skriger de, alt imens de intet siger om Obamas tusindvis af ulovlige dronedrab, ulovlige krige for »regimeskifte« i ledtog med terrorister og trusler om

verdenskrig med Rusland og Kina. Faktisk var en af disse briefs skrevet af Harold Koh, berygtet som Obamas advokat, der udtalte den juridiske vurdering, at Obamas dronedrab var legale og således grundlæggende set spyttede på Forfatningen og international lov.

Alt imens Trump har fordømt mange af de mest ekstreme Obama-politikker, der har ødelagt nationens økonomi og efterladt landet forhadet i store dele af verden, så har Lyndon og Helga LaRouche krævet, at Trump også afslører en af de ondeste af Obamas onde gerninger: orkestreringen af et fascistisk kup imod Ukraines valgte regering i 2014, som dernæst blev brugt i Obamas bestræbelse på at fremprovokere en krig med Rusland. *EIR* har meget detaljeret dokumenteret den åbenlyse støtte fra Obama og hans agent, [tidligere amerikanske viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender] Victoria Nuland, til de svastika-bærende neonazister, der anførte denne voldelige kamp. Selv Polens politiske leder, Jaroslaw Kaczynski, fordømte i dag den ukrainske regering for sin fortsatte støtte til dem, der bakkede op om Stepan Bandera – Hitlers kollaboratør i Ukraine – og som fortsat paraderer i gaderne med Banderas bannere og behandler enhver politisk opposition med brutalitet.[2]

Verden er gjort klar til, én gang for alle, at bortfeje Det britiske Imperium. Som Helga Zepp-LaRouche sagde i sidste uge, hvis præsident Trump bringer USA ind i et samarbejde med Rusland om nedkæmpelse af terrorisme, og bringer USA ind i et samarbejde med Kina omkring den Nye Silkevejsudvikling med nationsopbygning i alle hjørner af kloden, vil han blive husket som en af historiens største ledere. Vi må alle handle med al vor menneskelige kreativitet for at bringe dette skønne resultat til fuldførelse.

Foto: Den russiske præsident Putin med den kinesiske præsident Xi Jinping, maj, 2015. [kremlin.ru]

[1] En *amicus curiae* (bogstaveligt, 'ven af

domstolen/retten'), er en person, der ikke er part i en sag, og som ikke er hyret af en part, men som assisterer en domstol ved at tilbyde information, der har betydning for sagen. *Amicus curiae* er juridisk latin. (definition Wikipedia).

[2] Vi anbefaler læsning af vores hjemmesides meget udførlige dækning af kuppet i Ukraine og Victoria Nulands fremtrædende rolle i at fremprovokere den. SE tag 'Ukraine'.

Hold jer til LaRouches dagsorden

Leder fra LaRouchePAC, 30. januar, 2017 – Tiden er atter inde for verden til at lytte til de vise ord fra Lyndon LaRouche. De spørgsmål, som han nu i årtier har været fortaler for, er nu eksistentielle spørgsmål for transatlantiske nationer, hvis »eliter« har mistet deres lederskab, og som bogstaveligt talt også er gået fra forstanden over de afvisninger, som rammer dem i nationale valg og afsættelser.

☒ Netop, som det amerikanske præsidentskab er brudt ud af atlanticisternes indespærring, bliver LaRouches ideer nu repræsenteret med voksende styrke af den nye, strategiske trekant, Rusland-Kina-Indien. Dette nye paradigme repræsenterer den eneste, produktive vej for USA at gå – og dette har LaRouche grundigt forklaret i de »**Fire Love til USA's Redning**«. Dét er vores mobilisering, med Trump-administrationens retning, der endnu er uafklaret. Vi bør ikke udelukke betydningen af Trumps uforsonlighed over for den britiske kongefamilies forsøg på at gelejde ham ind i en politik for krig med Rusland, og for krig imod industri og vareproduktion; og heller ikke hans uforsonlighed imod

konservative GOP-tosser som McCain og Graham, og imod Obama-maskinen.

Mandag gentog Helga Zepp-LaRouche, hvad hun havde sagt under søndagens **diskussion om vores mobilisering**; at det absolut vigtigste er – at forhindre Tredje Verdenskrig; dette på den måde, som Lyndon LaRouche har specificeret, og som er den eneste mulige måde, nemlig gennem en amerikansk præsident, der accepterer Putins strategiske geni og aftaler at samarbejde. Denne amerikanske præsident vil således, langsomt, men sikkert, være i færd med at samarbejde også med Indien og Kina. En Trump, der ikke er under britisk kontrol og atlanticistkontrol, er i færd med at tage nogle skridt i denne retning.

Det betyder at gennemtvinge Glass-Steagall så hurtigt som muligt og at mobilisere omkring Lyndon LaRouches politik med de Fire Love for en økonomisk genrejsning. Dette må være omdrejningspunktet for vores mobilisering, på trods af det hysteri, der sender den etablerede elite ud på gaderne i forsøg på at standse Trump.

Sidste uges mobilisering for at holde George Soros' partner Steven Mnuchin ude af USA's Finansministerium og i stedet fremme Glass-Steagall er først ved at komme i gang. Her til aften blev Mnuchins forventede godkendelse i Senatets Finanskomite blokeret af Demokratiske senatorer, men kun til i morgen, hvor kampen i komiteen genoptages. Frontlinjen i Senatet må fortsat være talstærk, med mange delegationers kampagne for Glass-Steagall på Capitol Hill på onsdag. Vi må holde øje med Chuck Schumers krokodilletårer og fortsætte mobiliseringen omkring LaRouches politik.

Som Helga Zepp-LaRouche i dag tilføjede; de har indespærret amerikanske præsidenter i mere end et halvt århundrede, og indespærret Lyndon LaRouche i mere end 30 år; nu er begge i færd med at bryde ud.

For fredens skyld må Obama opgive sin Nobelpris

Leder fra LaRouchePAC, 10. januar, 2017 – Med blot få dage tilbage af sit præsidentskab fortsætter Barack Obama med at optrappe en potentiel krigskonfrontation med Rusland, mens hans regimeskiftkriges dødbringende kaos, i Libyen, Yemen og Afghanistan, fortsat forværres.

Foruden en ny, hurtig deployering af yderligere 6.000 soldater til Ruslands grænser, med fuld jord-og-luft kampbevæbning, er Obama og hans Pentagonchefer gået i gang med at skabe en 2.000 mand stærk »dræberenhed«, der skal uddannes til at myrde nordkoreanske ledere. Obama har indledt, været med til at starte eller fortsat ni separate krige, mens han har været præsident, alle uden bemyndigelse fra, eller blot væsentlige konsultationer med, Kongressen. Han er den eneste præsident i USA's historie, der har været i krig hver eneste dag i to konsekutive embedsperioder, som kongresmedlem Ron Paul påpegede på sin webside 9. jan. Hans dronedrab stiller George W. Bush' i skyggen, og hans erklærede politik for dronedrab fjerner grundlæggende set enhver grænse for præsidenters magt til at dræbe via droner overalt i verden.

Nogle af disse handlinger, såsom Obamas massive, \$115 mia. store bevæbning af saudiarabiske styrker for at bombe og invadere Yemen, har haft et sandt folkemord til følge; nogle af disse handlinger har næret fremvæksten af flere terroristgrupper; andre truer med generel krig med Rusland og/eller Kina.

At denne krigspræsident kan prale med en Nobels Fredspris er en vederstyggelighed og en trussel mod freden, både i krigen i

Syrien, og i hele verden.

Den 9. jan. krævede Schiller Instituttets præsident Helga Zepp-LaRouche, at præsident Obama tilbageleverede Nobels Fredspris, som han fik i 2009 kort tid efter, at han overtog embedet. Pentagon har netop annonceret »dræberenheden« i Korea – en afgående præsident sammen med en koreansk regering, der selv er ved at blive fjernet gennem en rigsretssag! – samt de store, nye styrker, der nu deployeres, for at »standse russisk aggression« i Europa.

Det er nødvendigt at respondere til sådanne eskalerende krigshandlinger i Obamas sidste dage i embedet, med et krav om, at han omgående skal tilbagelevere sin Nobels Fredspris; og at dette krav udbredes internationalt og fortsætter efter, at han har forladt embedet.

Hvis Obama tvinges til at opgive sin uretmæssigt tildelte Fredspris, vil hans administrations forsøg på at tvinge det tiltrædende Trump-team til at *fortsætte* disse krige og stormagtskonfrontationer blive slået ned. Hans sidste øjeblikks optrædninger er nu i færd med at skabe så meget kaos og forvirring for hans efterfølger som overhovedet muligt.

Krigene, og truslerne om krige, kan få deres helt eget liv, med mindre de tilbagevises, og det på en synlig og stærk måde.

For fredens og udviklingens skyld må Obamas fredspris inddrages eller opgives.

Korrupte efterretningsfolk bag Obama afsløret som Løgnere; USA må alliere sig med Rusland og Kina

Leder fra LaRouchePAC, 8. januar, 2017 – Én dag efter den nyvalgte præsident Donald Trump mødtes med direktør for den Nationale Efterretningstjeneste James Clapper, chef for CIA John Brennan og chef for NSA Michael Rogers, der intenderede at overbevise ham om, at Rusland, og Putin personligt, er ude på at ødelægge det amerikanske, demokratiske system, udstedte nyvalgte præsident Trump en erklæring, der sandfærdigt identificerede Amerika og den amerikanske befolkning og frembød et konkret skridt hen imod løsningen:

»At have gode relationer med Rusland er en god ting, ikke en dårlig ting. Kun 'dumme' mennesker, eller tåber, ville tænke, at det er dårligt! Vi har problemer nok i verden uden endnu ét. Når jeg bliver præsident, vil Rusland have meget mere respekt for os, end de nu har, og begge lande vil, måske, arbejde sammen for at løse nogle af de mange store og presserende problemer og spørgsmål i VERDEN.«

Denne sandhed kom til udtryk gennem LaRouches Schiller Institut i lørdags, i en smuk demonstration af det sande venskab mellem det amerikanske og russiske folk, som kan og må genetableres omgående. En mindebegivenhed blev afholdt ved Tåredråbemindesmærket i Bayonne, New Jersey – det mindesmærke, som blev skænket af den russiske regering for at ære de mennesker, der blev dræbt i terrorangrebene mod USA. (se: https://en.wikipedia.org/wiki/To_the_Struggle_Against_World_Terrorism)

Ved begivenheden fremførte Schiller Instituttets Kor både Ruslands nationalhymne (på russisk) og USA's nationalhymne (på engelsk), og der var også indlæg af New Yorks Politikorps' Ceremonienhed; af den Russiske Føderations første, permanente vicerepræsentant til FN; forkvinde for 11/9-Familier Forenede for Juridisk Retfærdighed mod Terror; Bayonne Brandmandskorps; og Schiller Instituttet. Begivenheden fandt sted for at ære dem, der mistede livet i det russiske Tu-154 flystyrt juledag, og især de 64 medlemmer af Alexandrov Ensemble (kendt som Den røde Armés Kor), som omkom på vej til Syrien for at dele deres musik og dedikation til kultur med det syriske folk. Se en 24 minutters video af begivenheden på <https://www.youtube.com/watch?v=Fchk5m8HJe0&feature=youtu.be>

Dræbermaskinen under Obama bruger også sine sidste dage i embedet til at underminere Trumps forpligtende engagement til at afslutte de kriminelle »regimeskiftkrige«, der har forvandlet de seneste 16 år under Bush og Obama til en æra med ondskab og blodsudgydelser uden fortilfælde i amerikansk historie, samtidig med et forsøg på at styre den nye administration gennem militære konfrontationer med både Rusland og Kina. Samtidig med, at Obama deployerede et enormt antal tanks, helikoptere og andet militærudstyr til den russiske grænse i Europa i løbet af weekenden, har han også deployeret atomhangarskibsgruppen *U.S.S. Carl Vinson* til Stillehavet, der er timet til at ankomme til asiatiske farvande i nærheden af Kina samme dag, som Trumps indsættelse finder sted. I Sydkorea har Obama fået autorisation fra præsident Park Geun-hyes regering – som selv konfronteres med en rigsretssag, der kunne gøre en ende på dens administration i løbet af få dage – der giver USA tilladelse til at etablere et 1000 til 2000 mand stort »drabsteam«, der har »opgaven at eliminere Pyongyangs krigskommando, inklusive Kim Jong-un, og paralyserer dens funktioner«, ifølge Sydkoreas største nyhedstjeneste, Yonhap. En sådan provokation må både afsløres og afsluttes omgående.

Verden har kun to muligheder – økonomisk kollaps og verdenskrig under den imperiale sammenhæng, der udgøres af London/Wall Street, og som kontrollerede både Bush og Obama, eller også et revolutionært skifte, der reflekterer Amerikas historiske rødder i Alexander Hamiltons principper, og som gør det muligt for USA at tilslutte sig Rusland og Kina og deres fælles bestræbelse på at knuse terrorisme og samtidig opbygge moderne nationalstater gennem udviklingen med den Nye Silkevej, som Kina har lanceret.

LaRouche-organisationen er helt fokuseret på den presserende opgave, der konfronterer den nye Kongres og den nye præsident: implementer Glass-Steagall nu og knus således Wall Streets hasardspilsboble og genopliv Amerikas forpligtende engagement til videnskabens fremskudte grænser, og hæv således den produktive og kulturelle platform for alle amerikanere. En appel, der nu omdeles af LaRouchePAC, kræver, at Donald Trump lever op til sit kampagneløfte om at implementere Glass-Steagall og kræver, at han annoncerer dette i sin indsættelsestale og i sin Tale til Unionen (se <http://schillerinstitut.dk/si/?p=17198>).

Vi befinder os i et af historiens enestående øjeblikke, hvor denne transformation er mulig, og nødvendig, for den menneskelige art som helhed.

‘Ingen overlevende’ Video fra LaRouchePAC

Danske undertekster

En mørk, grusom, men helt igennem sandfærdig afbildning af truslen om en termonuklear krig og konsekvenserne, og Obamas deployering af hovedparten af USA's termonukleare kapacitet i flere områder, som truer både Rusland og Kina.